

land paa det Vilkaar, at de bleve slagtede ved Landstigningen, saaledes som Tilfelde er med de andre ikke foretrukne Nationer. Jeg vidste, at det ikke kunde gjenneføres, og at den engelske Lovgivning forbydte det; men man havde gjentagne Gange henvendt sig til Indenrigsministeren med Annodning om at faae Kvæget ført ud paa det Vilkaar, at det blev nedslaget ved Landstigningen, da man havde faaet Underretning om, at der ikke var det Ringeste i Veien derfor fra Autoriteternes Side. Underretningen var imidlertid feil, og man havde formodentlig ikke faaet den fra de rette Autoriteter i England; men da dette var sagt, maatte jeg gjøre Forsøg paa at beski mig for de begrundede eller ubegrundede Bebrejdelser, som have ledsaget mig under denne Sags Fremgang. Jeg fik saa til Svar fra England, at man meget maatte fraraade os at høre Forbudet mod Udsørsel fra Sjælland, da der dog var forekommet et Tilfelde for nylig af ondartet Lungesyge, og da man sandsynligvis ogsaa af Hensyn til den offentlige Stemning i England og Parlamentet, hvis et saadant Forbud blev hævet, maatte se sig i den Nødvendighed at udstøde Indsørselsforbud mod Kvæg fra hele Danmark. Det er Grunden, hvorfor, og Sammenhængen, hvori jeg har givet efter for den engelske Regerings Raad i denne Sag. Jeg tror ikke, at det vil findes urigtigt, at jeg tog dette Hensyn til den engelske Regering, naar jeg stillede mig ligeefters, hvad der vilde være Tilfelde, hvis jeg ikke havde gjort det. Hvis der derpaa var fulgt et fuldstændigt Forbud imod Indsørsel til England af dansk Kvæg, tror jeg, at jeg havde gjort Landet en overordentlig slet Tjeneste, hvis jeg havde hævet dette Forbud en Maaned tidligere. Med Hensyn til det andet Spørgsmaal, hvorvidt man kunde føre Kreaturer til England fra Sjælland paa den Maade, at de slagtedes ved Landstigningen, da svarede man, at Lovgivningen ikke tillod det. Paa den Tid var Tilstanden i Foderstaldene her paa Sjælland overordentlig uheldig. Allerede i længere Tid havde Folk sendt den ene Klage efter den anden til Ministeriet over de overordentlig betydelige Tab, de havde lidt derved, at de bestandig fik helt overfedeede Kreaturer, at man risikerede, at de døde ved, at der kom smitsom Syge i Stalde, som vare oversyldte med Kreaturer. Fremdeles klagede man over, at Foderet var ganske overordentlig dyrt. Der var et enkelt Sted, hvor en Mand havde 200 Kreaturer opstaldede, men til Slutningen havde han Intet at fode med. Kreaturerne fededes væsentlig fra et Brænderi, men dette blev ikke drevet om Sommeren. Han havde altsaa ikke Noget af den Slags at fode med, og der var ikke her paa Den nogen Overflødig af fast Foder, tværtimod, det var snart opbrugt, det var næsten ikke til at faae, og det var overordentlig dyrt. Disse Klager tiltog fra Dag til Dag. Jeg havde givet Udsigt til, at

man kunde faae Kreaturer udsørte i den første Halvdel af Juli, men det kunde nu ikke ske, og derfor bleve Klagerne og Pressionerne mere og mere levende. Der samlede sig en Komite af Folk, som vare mere eller mindre interesserede i Sagen, og den henvendte sig til Regeringen med Forespørgsel, om det ikke var muligt at gjøre Noget. Der var kun een Ting, jeg kunde gjøre, og det var at skaffe Leilighed til at føre Kreaturerne bort, Andet kunde jeg ikke gjøre. Jeg kunde ikke love Erstatning for Kreaturerne, dette Spørgsmaal har været en Gang for under Behandlingen af Andragenderne sidste Foraar, men jeg tror ikke, at der var Udsigt til at skaffe nogen Erstatning. Saa meget mere maatte man dog lade sig det være magtpaaliggende saa vidt muligt at fri de Paagjældende for det yderste Tab. Det har været mine Grunde til, at jeg anstrengte mig for at finde paa, hvorledes jeg kunde hjælpe i dette Tilfelde. Jeg ræsonnerede da som saa: Faktisk befinde vi os for Ojeblikket paa det Tidspunkt, at vi anse Sygdommen allerede for længe siden udyddet her af Landet, jeg anser det for givet, at der ikke er nogen virkelig reel Fare ved nu at udsøre Kvæg her fra Sjælland. Sa, vi ere paa et saadant Standpunkt, at vi uden Betænkelse ville hæve Forbudet, dersom vi ikke havde dette velmente Raad fra England om at lade det være af Hensyn til det, der vilde følge bagester. Det var heller ikke saameget reelle Grunde, England paaberaabte sig, som det var visse Hensyn til den offentlige Meningsstyrke i England, og den offentlige Mening gaar jo i Almindelighed i det Hele i den Retning at lægge saa megen Banfælighed som muligt i Veien for Indsørsel af fremmedt Kvæg til England. Da altsaa England ikke havde noteret os som mistænkelige, men raadede os til at vedligeholde Forbudet af formelle Grunde, og da vi selv befandt os paa det Tidspunkt, at vi uden Betænkelse vilde hæve Forbudet, naar ikke denne Omstændighed var kommen til, ansaae jeg det for forsvarligt, naar de Paagjældende selv vidste, hvad de gjorde, at give dem Leilighed til at forsøge, om de kunde blive af med deres Kreaturer paa denne Maade. Jeg vilde ikke sætte det i Blodene, thi en offentlig Bekjendtgørelse vilde have haft en skadelig Indflydelse paa hele Sagen og maatte have bevirket, at der slet ikke blev Leilighed til at blive af med Kreaturerne. Jeg sagde da til Komiteen, at paa Ansøgning i ethvert enkelt Tilfelde fra dem, der vare mest betængte, vilde der blive givet Leilighed til at udsøre Kreaturerne dels fra Korsør, dels fra Kjøbenhavn under saadanne Forsigtighedsforanstaltninger overhovedet, som Ministeriet fandt det muligt og hensigtsmæssigt at træffe. En saadan Meddelelse blev givet, og de Paagjældende fik Leilighed til at føre Kreaturer ud. Det laa nærmest at give dem Lov til at føre dem ud gennem Hertugdømmene, det var den nærmeste Vej; men det var ikke det eneste